

## 2. adventná – 60. výročie úmrtia Jura Hronca – Gočovo – 8.12.2019

### Buď horlivý

Milosť vám a pokoj od Boha nášho Otca.

**Židom 6:11** „*Túžime však, aby každý z vás preukazoval tú istú horlivosť s plnou istotou nádeje až do konca, aby ste nezleniveli, ale napodobňovali tých, čo svojou vierou a trpezlivým očakávaním stali sa dedičmi zaslúbení*“.

Na jednej zo sociálnych sietí je stránka, ktorú píše totálny skeptik života. Všetko kritizuje a nič sa mu nepáči. Po tragédii v Prešove však napísal status, ktorý všetko jeho doterajšie frflanie mení: „*keď som videl, ako ľudia v priebehu pár chvíľ dokázali zozbierať materiálnu pomoc, ponúknuť jedlo či ubytovanie zadarmo, ako sa dokázali zmobilizovať, aby pomohli, zmenil som názor. Ak existujú takéto ľudia, ešte to so svetom nie je až také zlé*“. Prečo začínam dnešný príhovor práve takto? Pretože to je aj môj názor: **ak sa nájdú ľudia, ktorí dokážu pomáhať, obetovať sa, ktorí sa stávajú osobnosťami usilovnou prácou, vzdelávaním sa a pritom myslia aj na druhých, ešte stále má tento svet akú-takú nádej.**

Jedným z takýchto ľudí bol určite aj Jur Hronec, ktorého 60 výročie úmrtia si dnes pripomíname. Bol aktívny, pracovitý, usilovný, vážil si život a preto ho žil naplno. Nie však iba pre seba a svoje dobro, ale aj pre druhých a dobro celého slovenského národa. Žil ho nielen podľa svojich plánov a zásad, ale bol ovplyvnený vierou v Pána Boha a poslušnosťou Jeho slovu a príkazom. Život a konanie Jura Hronca bolo založené na mnohých útrapách a ťažkostiach, práci a túžbe niečo dosiahnuť s Božou pomocou a Božím požehnaním. Je pre nás vzorom ľudskosti aj pracovitosti, viery aj nádeje, pretože tento svet takéto vzory potrebuje. A v dnešnom svete ešte viac ako voľakedy.

Ako sa stať človekom, ktorý ovplyvňuje chod tohto sveta? Ktorý môže byť vzorom pre iných a pritom si poctivo plniť úlohu, ku ktorej ho Pán Boh povolal? Pisateľ listu Židom nám o tom hovorí: **treba preukazovať horlivosť, ktorej nechýba nádej a usilovnosť, ktorá je založená na viere.**

1. Veľmi obdivujem Jura Hronca a vždy, keď si čítam jeho životopis, premýšľam nad tým, či jeho deň mal tiež 24 hodín. Za svoj život stihol toho toľko, že si to nevieme ani predstaviť, nieto ešte zrealizovať. Pravda je taká, že vtedy nemali pohlcovačov času v podobe televízie či internetu a vedeli sa sústrediť na podstatu života. **Mali „čas“ byť horlivými a pritom nestrácať nádej, že ich skutky prinesú ovocie pre mnohých.**

***Sme súčasťou Božieho plánu pre tento svet. Každý z nás tu má určitú úlohu, ku ktorej sme vybavení a povolani samotným Pánom Ježišom Kristom.*** A to je veľmi dôležité si uvedomiť. Pretože práve toto poznanie nás môže poháňať k práci a usilovnosti, k horlivosti a nádeji tak, že budeme užitoční v tom priestore, do ktorého nás Pán Boh postavil. Možno nebudeme osobnosti typu Jura Hronca, ale môžeme byť ľuďmi, ktorí sú ľudskí a pripravení pomáhať tak, ako sa to stalo po prešovskej tragédii. A to je niekedy viac ako dosť. ***Je to úžasný dar a požehnanie môcť pracovať a pritom dúfať, že to, čo robíme pozitívne ovplyvňuje ostatných.***

Jur Hronec ku všetkému, čo robil, pristupoval s horlivosťou. Práca bola pre neho liekom na trápenia, bola jeho vyjadrením viery a zodpovednosti za život. Služba svetu sa stala pre neho prostriedkom lásky voči ľudstvu. Preto dnes o ňom môžeme hovoriť ako o osobnosti hodnej nasledovania. A takými osobnosťami sa môžeme, máme stať aj my. Kiežby sme tiež boli horlivými v dobrom a to v rodine, na pracovisku, v spoločenstve obce či cirkvi. Kiežby sme nečakali na druhých, že niečo urobia, zmenia, pomôžu, ale keby sme využili čas života, ktorý dostávame od Pána Boha na to, aby sme svojou prácou a usilovnosťou, horlivosťou a nádejou vzdali Bohu chválu a boli ľuďom užitoční.

2. Jur Hronec nielen že toho veľa urobil, ale celkovo sa ku životu a práci staval veľmi zodpovedne. Lebo niekedy človek veľa dokáže, ale nič poriadne. No Jur Hronec taký nebol: ako súčasť rodiny, ako žiak, učiteľ, profesor, spoluzakladateľ vysokých škôl, ako predseda Slovenského národného múzea či predseda Matice slovenskej, ako človek išiel do hĺbky a hľadal podstatu všetkého. **Nič nerobil ledabolo, ale do všetkého zapájal svoje schopnosti aj srdce. Tak pristupoval k tým, čo mu boli zverení, ku žiakom a študentom. Jeho genialita mu nebránila byť dobrým, láskavým k iným, nebránila mu vidieť v každom danosti, ktorými ho obdaroval Pán Boh.** Preto aj študentov viedol k tomu, aby sami rozmýšľali, aby hľadali podstatu všetkého a aby boli povzbudení a tak si budovali sebadôveru.

Dostali sme život, preto k nemu máme pristupovať ako ku vzácnemu času, pretože sme tu len na chvíľu. Ale ako veriaci ľudia tu máme ešte jednu pridanú úlohu a to žiť ho naplno a v zodpovednosti voči Pánu Bohu. Preto ***všetko, čo v živote robíme či nerobíme, by malo byť ovplyvnené našou vierou v Pána Ježiša Krista. Malo by to byť motivované Jeho láskou, Jeho slovom, Jeho prítomnosťou.*** Ak si totiž uvedomíme, že Pán Boh od nás bude požadovať zúčtovanie, ak si uvedomíme, že sme dostali úlohu od Neho a tým nám prejavil dôveru, ***ak si priznáme, že sme Božie nástroje v tomto svete, potom nás to***

*nemôže nechať chladných, laxných, ale musí to v nás vyvolať usilovnosť, trpezlivosť a nadšenie pre všetko, čo robíme.*

Čas na tomto svete je nám daný ako obrovský dar. Nikto z nás nevie, kedy príde posledný deň. Nie je dobré myslieť si, že tu budeme naveky, pretože tragédie sú nám bližšie ako si myslíme. To si máme uvedomiť po všetkom tom hroznom, čo sa v poslednom období na Slovensku deje. Máme si uvedomiť, že sme tu len do času a preto máme hľadať Boha a žiť s Ním. A to znamená byť usilovnými vo všetkom, čo je nám dané ako úloha pre život: či sme súčasťou rodiny, pracovného kolektívu, dediny či cirkvi, máme tu všade konať všetko v zodpovednosti pred Pánom Bohom, ale aj voči ľuďom. Viera nás nevedie ku čakaniu kedy Pán Boh zhodí z neba pečené holuby, ale vedie nás k tomu, aby sme s Pánom Ježišom spolupracovali na budovaní tohto sveta k Božej sláve a k úžitku ľuďom.

Dnešný svet potrebuje ľudí. Vzory života a viery. Osobnosti, ktoré svojim prístupom k životu budú určovať správne cesty a povedú nás, ako ľudstvo, bližšie k Božiemu plánu so svetom. Potrebujeme osobnosti, ktoré sa budú vyznačovať ľudskosťou a pokorou, horlivosťou a nádejou, usilovnosťou a vierou tak, aby sme vykročili v ústrety k Božím zámerom s nami. Ak sa takí nájdú, ak takými my sami budeme, tento svet má ešte nádej. Je fajn spomínať, aj na Jura Hronca, ale to nestačí. Treba napodobňovať tých, ktorí svojou vierou a trpezlivým očakávaním stali sa dedičmi zaslúbenia. Treba sa takými stať. Amen.